

Kovács Valter: A völgy

Hülye úszók, úszó hülyék

Melyben elmesélem egy gálaest történetét Faunnak

Már csak mi voltunk ébren azon az estén a Tárgyalóban Faunnal a kvíz után és bár jobban örültem volna, ha a nő is elmegy aludni végre és egyedül kapcsolgathassam a tévét, de Faun láthatóan nem volt álmos és kíváncsi volt, hogy mit néznék én most szívesen. Azzal a TV Paprikára kapcsoltam, ahol az angol séf, James Martin amerikai kalandozásai mentek. Erről eszembe jutott, hogy soha nem voltam Amerikában. Szaván fogni Bakost és kimenni hozzá Louisianába... Faun biztatott erre és miközben a kelet-európai írástudók burkolt megvetésével néztük a barbecue-t zabáló texasiakat a maradék Unicumunk mellett, az jutott eszembe, hogy milyenek is lehetnének az ismerőseim egy fiktív jelenben odaát, Amerikában.

Faun kérte, hogy meséljem el, akkor is, ha nem tudja azt sem, kikről van szó.

Rágyújtottam egy újabb cigire és üsse kő, rákezdtem.

– Nos, az anyám connecticuti gazdag háztartási nőtörnyeteg, mint Emily Gilmore a Szívek szállodájából. Szegényebben, de jobb hajjal. Apám valahol Tennessee-ben elvan egy kisvárosi ház teraszán egy szájharmonikával egymaga. Az exem, Evelin texasi pomponlány...akit végül feltrancsíroznak láncfűrészszel. Kockahasú Miki pózolgat Venice Beachen a koksztól borsó méretűre aszódott tökeivel.

Bakos Misi blueskocsmát vezet New Orleansban. Nem a híres francia negyedben, hanem valami félreesőbb helyen és ha balhé van, magyarul káromkodva csinál rendet. A húgom, Lilla Princetonban kutató és nyíltan leszbikus, a feleségével tíz macskát tart.

És Lóri? Nos, ő Vancouverben vezet bioboltot és úgy öltözik, mint aki képtelen elfogadni, hogy véget értek a kilencvenes és a duplanullás évek. Mondjuk ez igaz is rá. Egyszer kitalált egy ourfitet és azóta is ugyanúgy néz ki. Ahogy önmagát egyszer ironikusan leírta:

egy lejárt szavatosságú hipszter vagyok.

.

Kovács Valter: A völgy

Mert amióta ismertem, kis copfba fogta a hullámos, fekete haját. Bakelit keretes Tipton szemüveget hordott, pocakos felsőtestén csakis hosszú ujjúra húzott rövid, fekete póló vagy a NFL csapatlogós kapucnis pulcsi lehetett, kizárólag farmert hordott és lábfejen soha nem láttam mást, csak fekete Converse-t.

Olyannyira csak ilyen cipőt, hogy...

Emlékszem arra a gálára az olimpia előtt, ha nem gond, ezt elmesélném, Faun.

– Ki vele, imádom, ha sztorizol!

– De ne utálj meg érte, mert nagyon nem voltam kedves akkor. – szabadkoztam.

– Annál jobb! Mármint olyan érdekes látni, hogy mindenkivel bunkó vagy, csak velünk kedves...

Ez talált, úgyhogy folytattam.

A csokornyakkendő sok embernek rossz választás, legfőképp a bajszosoknak és az öregeknek. De az a pettyes hernyóselyem nekem remekül állt a megjelenésemhez és a habitusomhoz, ami egyszerre volt fegyelmezett és ironikus. De Lóri! Őt aznap meg elsőre meg sem ismertem, mert akkor Lóri akkor tényleg öltönyben volt, nyakkendővel, amikor felvettem taxival útközben. Gondoltam is, hogy na most végre Szvidi becsajozik és felszed mondjuk egy tornászlányt.. Aztán önkéntelenül lefelé néztem. A Converse... Sebj, úgyse a cipőt fogják nézni, hanem hogy a híres Szviderszki Lóránt végre felfedezte, hogy mi az az ing nevű ruhadarab. És hogy létezik olyan is, hogy nyakkendő!

A kocsiból kilépve aztán elváltunk, mert csak nagyon kevesen tudták, hogy jóban vagyunk, ugyanis sajtóetikai szempontból problémás volt egy újságíró és egy aktív versenyző ilyen szoros barátsága.

Lóri elindult fejét felszegve, hogy megcsinálja aznap este a szerencsáját abban a ruházatban, én meg később, miután óvatosan felmértem a terepet, elkezdtem keringeni az olimpikonok között. Tudva, hogy a kutya nem ismer fel, hiszen az országúti kerékpárosok voltak itt talán a legkevésbé érdekesek akkor is, ha előtte kimondottan jó szezont futottam és az időfutam útvonala is kedvezett a kevés emelkedővel, tehát volt esélyem a pontszerzésre. De én csak holmi biciklista voltam...

– Naa, naaa! Bajnok voltál, egy kiemelkedő fizikai és szellemi képességeket igénylő sportágban.

Kovács Valter: A völgy

– Faun, de nem ott, olyanok között, akikről ha négy évente is, de róluk szóltak a hírek és velük volt tele a sajtó!

Szerencsémre, amikor már megittam pár pezsgőt, megtaláltam a triatlonos haveromat.

– Végre valaki, akinek itt magasabb az intelligenciahányadosa a lábméreténél. – siklottam a sarokban szorongó Balázs mellé, aki sietve próbálta lenyelni egy szarvasgombás muffin maradványait, evésbe fojtva a szociális fóbiját.

– Kösz. Elnézést, csak...szerintem már úgysem ezen múlik. – törölte meg az arcát – Mármint ingyen kaja, nem is emlékszem, mikor ettem utoljára libamáját. Te mit ettél?

– Éhgyomorra iszok. Afféle extrém sport gyanánt.

– Ez jó! Lehetne ilyen versenyszám az X Gamesen, hogy protokoll eseményeken úgy berúgni, hogy az ember ne csináljon botrányt és ne hanyjon bele a nők dekoltázsába.

– Időben taláلتalak meg, mert még két ital és félő, hogy a kajakosokat csónakázó hülyegyerekeknek nevezem és ledagadtozom a dobóatlétákat. Bár inkább lennék otthon a szakdolgozatommal...

– Elkezdted hát végre! Miből is?

– A magyar helységnévrendezés közigazgatási és jogi kereteiből. Hogy volt a dualizmus korában az országban sok Szentlászló nevű falu és valahogy egyedibbé tették őket, például Bakonyszentlászló vagy Püspökszentlászló, hogy ne legyen velük annyi gond a papírmunkánál.

– Környezetmérnökként röhögök, ahogy elképzelem, ahogy az olimpiai faluban egy külföldi strandröpis fülébe súgod meghitten, már majdnem megfogva végre a seggét, hogy menő jogász leszel és aztán ékes magyarsággal ezt:

helységnévrendezés!

– Szerintem egész szexi.

– Akár. Amúgy gratula a szlovák kör próológjának megnyeréséért.

– Kösz! De félek, ezek után azt hiszik, hogy a vizet rögtön vodkává változtatom, ezért megüzentem annak a bolond Szviderszkinek és a többi tévésnek is, hogy nem kell a felhajtás, mert ha mégsem végzek top 10-ben, akkor ettől Varsányinénak Csanádpottyantóson kiújul a lumbágója.

– Szivderszkit ne bánts, ő rendes fickó. De a nyomás, huh...életem formájában vagyok, pont ezért félek most annyira.

– Ezért eszed degeszre magad?

– Szerinted ez önszabotázs?

Kovács Valter: A völgy

Bólintottam Balázsnak, majd elnézést kérve elindultam a mosdó felé, de közben elkezdte a beszédét a sportért felelős államtitkár és jó fiú akartam lenni, megálltam egy helyben, amikor is...hirtelen oldalba lökött valaki. Nem voltam én sprinter, hogy visszakönyököljek relfexből, de azért ránéztem. Kétszer olyan széles volt a válla, mint az enyém, magasabb volt nálam is vagy 5-7 centivel és mintha nem harminckét foga lett volna, hanem vagy úgy hetven.

– Elnézést... – próbáltam diszkréten jelezni, hogy az emberek között tartott fizikai távolságot elmérte irányomba, túlságosan behatolva az aurámba. – Egy kicsit, uram, ha lehetne, odébb...

– Mi van? – nézett rám a fickó, akit akkor felismertem egészen: úszó olimpiai bajnok volt és ennél fogva az est egyik sztárja.

– Kissé távolabb álljon, uram, ha kérhetném, zavarja az államtitkár úr beszédének élvezetében. Én álltam itt előbb – szándékosan formálisan szóltam vissza, méltóságom teljében.

– Állj te távolabb, ha nem tetszik! Tudod te, ki vagyok én? Egyébként is, hogy nézel te ki, bálgúnár? Biztos valami fontoskodó firkász lehetsz...állj odébb te, ha nem tetszik! És hiába nyomulsz, nem nyilatkozom.

Tudtam, hogy a nyakkendőmre célzott és nem tudta, hogy Bodrogi László után a legtehetségesebb magyar kerékpáros időfutammenő voltam. Szívem szerint akkor már beszóltam volna neki, hogy ő csak egy *hivatásos vízbehugyozó*, de eszembe jutott Balázs. Majd önkéntelenül is a cipőjére néztem. A viselete és a cipőválasztása is hibátlan volt, kivéve, hogy. Kioldódott a cipőfűzője! Azonnal kapcsoltam. Elhallgattam és felsőtestemmel kicsit odébb húzódtam, amit ő behódolásnak vett, miközben észrevétlenül ráléptem bal talpammal a cipőfűzőjére.

A beszéd végeztével intett valaki feléje, ő elindult, majd úgy megbotlott, hogy felborított egy asztalt és nyakába zúdult két tálcányi rákkoktél. Én közben, mintha ott se lettem volna, elegánsan leadtam a pezsgőspoharamat a személyzetnek és elvegyültem a tömegben.

– Ezt a baaalfaaszt! – hallottam meg akkor Lóri hangját. – a francba, ez is ivott, pedig mondtam neki előtte, hogy ne tegye, nála ez soha nem sül el jól. Mert mögötte állt a csatornaigazgatója.

Próbáltam felvenni vele a szemkontaktust és amikor sikerült, jeleztem neki a pillantásommal, hogy induljon a kijárat irányába. A ruhatárban hirtelen rosszullettre hivatkoztam, amit a szarvasgombás

Kovács Valter: A völgy

muffin okozhatott, majd odakint a kabátomba bújva felismerhetetlennek tűnve vártam Lórit, aki aztán a Converse-ben egész jól futott, mert egy szomszédos utcasarokról visszanézve még láttuk, hogy pár fickó kinézett a bejáraton, de nem látva már senkit, visszamentek és folytatódott a gálaest.

Lóri elsőre nem értette, mi volt a baj, miért csesztem le. De aztán amikor elmondtam neki, hogy én mit tettem, ő is lecseszett, hogy én miért ittam. Ennyit az esténkről.

Később csak annyit hallottam vissza, hogy az a majom megbotlott a saját lábában úgy beverve a karját, hogy már az előfutamból kiesett és nem tudta megvédeni a bajnoki címét. Lórit büntetésből, hogy kinevetni merészelte Őszentségét, az utolsó pillanatban a kerékpárról a senkit nem érdeklő gyeplabda közvetítésére tette át a nagyfőnök, rám pedig lesújtott a karma és történt az olimpián az, ami.

– Álmos vagy már, Faun? – kérdeztem, miután befejeztem. De a nő még mindig csak nevetett.

– Elnézést, csak...tudom, hogy nem kéne ezen, de ez az egész...

– A saját magam által kitalált extrém sport első versenyén csúfosan elbuktam, na.

– Azért egyszer megtehetnéd, hogy beszólsz egy kajakosnak, hogy „csónakázó hülyegyerek”, majd röhögve elfutsz előle.

– Ha szeretnéd...

– Szavadon foglak. Na de most alvás, köszönöm az újabb mesét. Szép álmokat! – majd az arcomra nyomott volna még egy puszit, de közben visszafogta magát és egy integetéssel ment vissza a lugasai mögé.

Én utána még kimentem a patak partjára, a Parasztjacuzzi mellé, nézve a tiszta, csillagos eget arra gondolva, hogy utólag már tényleg csak nevetni lehet az egészen, ahogy alakult az az este. Lehúztam az utolsó korty Unicumot és igazat adtam neki, ennek a furcsa nőnek, aki mindig azt mondta és folyton és mindenre:

ahogyan a szél fúj.